

หานกวงจวิน
เหตุใดผู้อาวุโสเว่ย
ถึงล้มลงไปได้?

เหนื่อยน่ะ

ข้านึกว่า
ผู้อาวุโสเว่ยจะไม่มีวัน
เหนื่อยเสียอีก

เขาก็คน

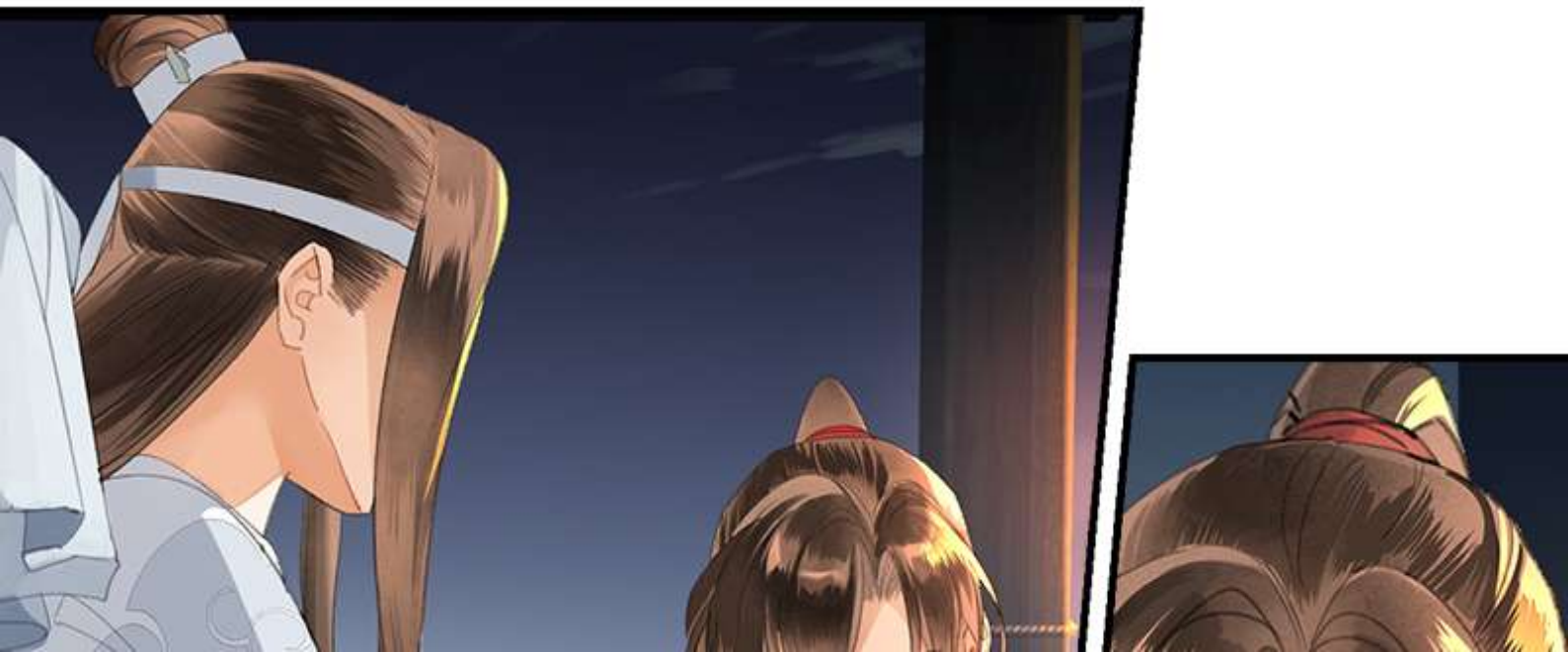

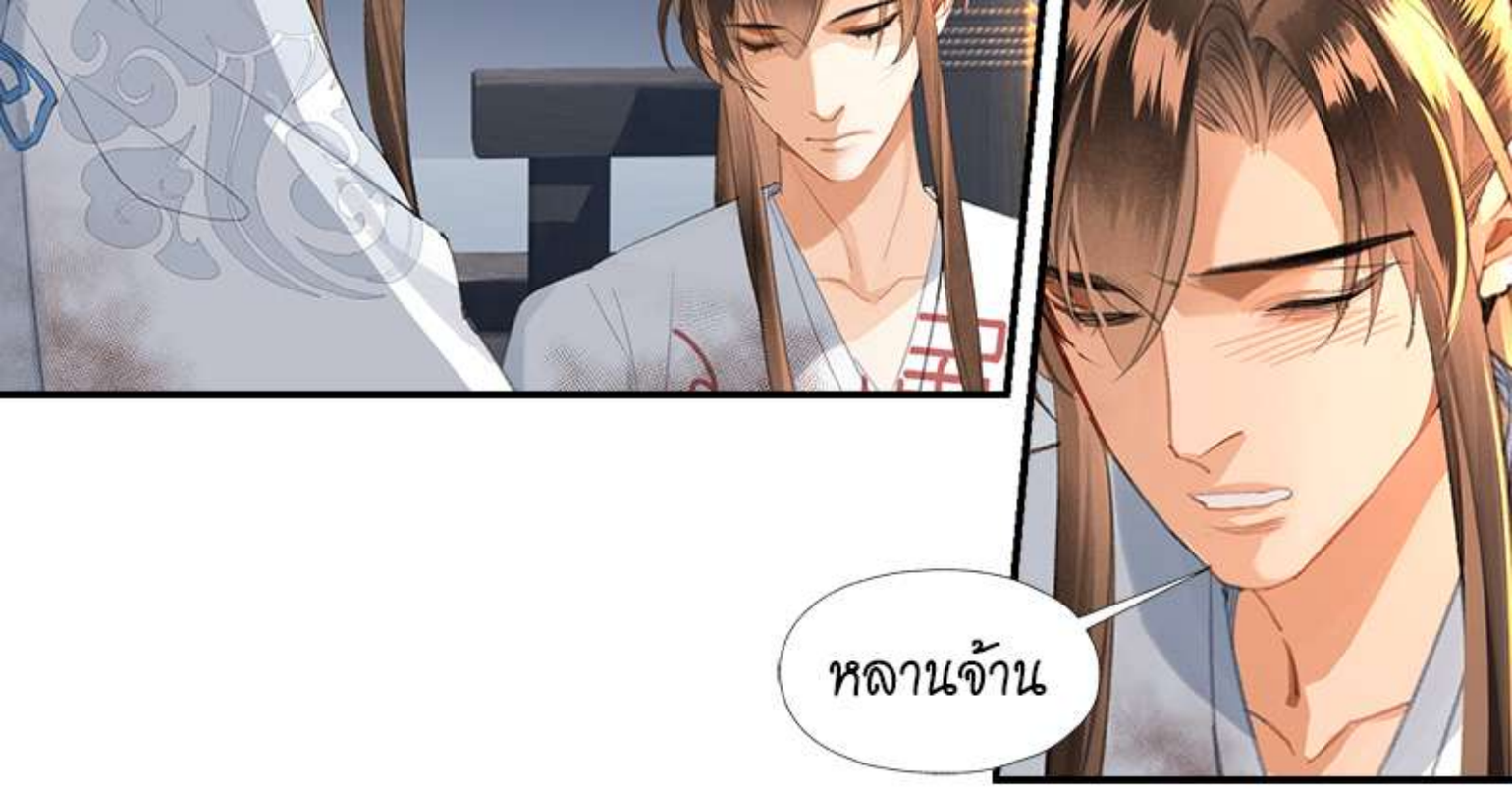
หลานจ้าน

อือ
ข้าอยู่นี่

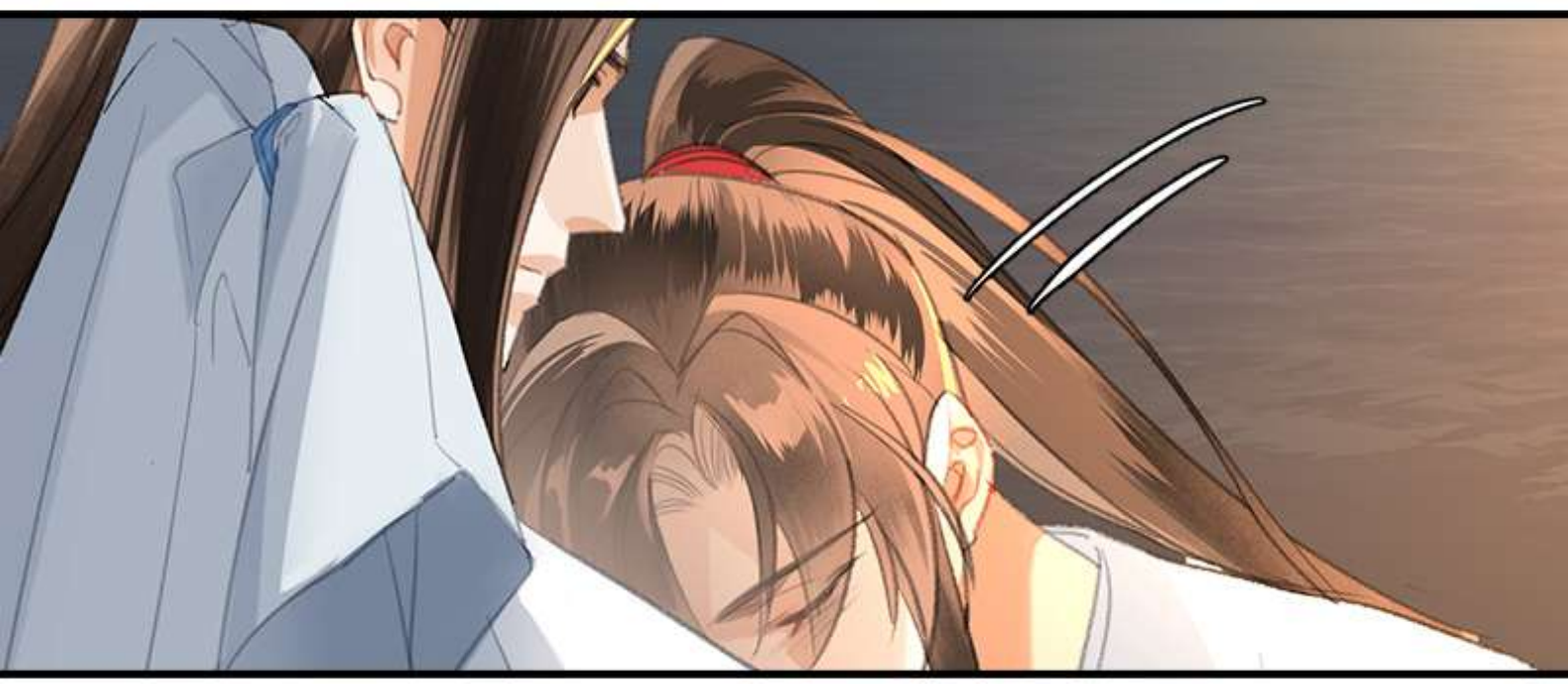

ฟุบ

! !

พะ...พวกเรา
พวกเราออกไป
ก่อนเถอะ...
?!

หะ...หานกวงจวิน
ข้าขอตัวก่อนนะขอรับ...

เจ้าหน้าแดงทำไม!
ข้าก็ไม่รู้
เหมือนกันว่าทำไม แต่จู่ๆ
ก็รู้สึกว่ามันไม่เหมาะสมมากๆ
ถ้าเรายังอยู่กันข้างใน!
ข้าเห็นเจ้าหน้าแดง
หน้าข้าก็แดงไปด้วย!

ที่จริง
ขุนพลผี
ก็ไม่ได้เข้าไปข้างใน
สายตาปราดเปรื่อง
ยิ่งนัก

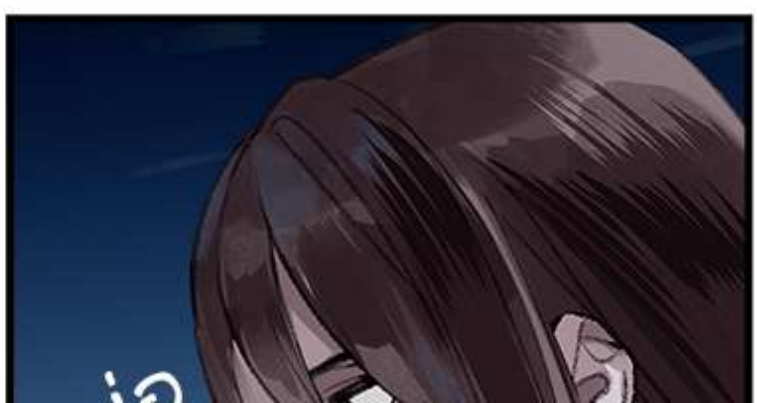

เหมือน
ลอย

ข้างในนั้น
อยู่สามคนได้เสีย
ที่ไหนกัน

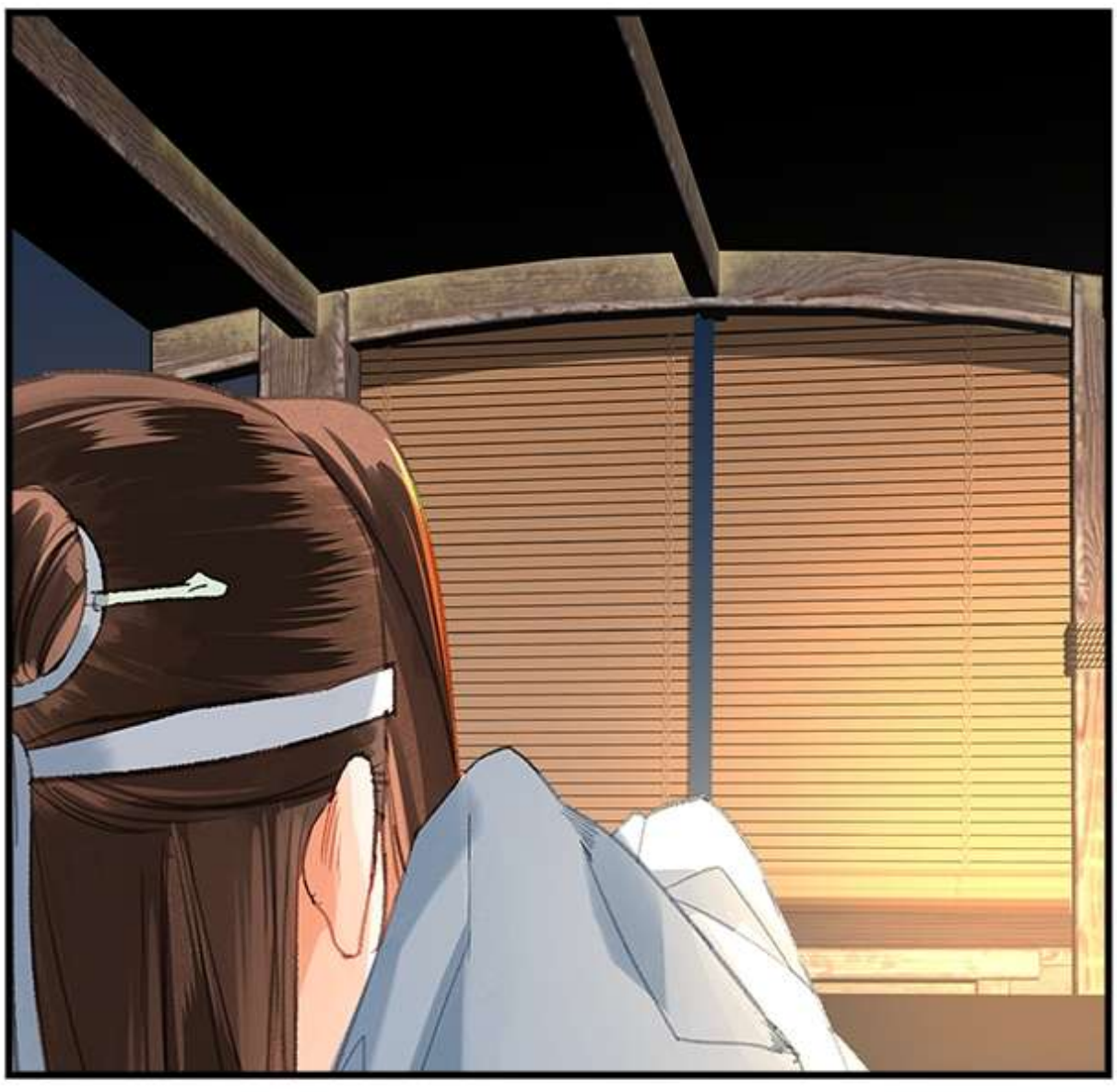

ฟ่บฟ่บ

อือ...
ฟ่บฟ่บ

แม่บ

แหงะ

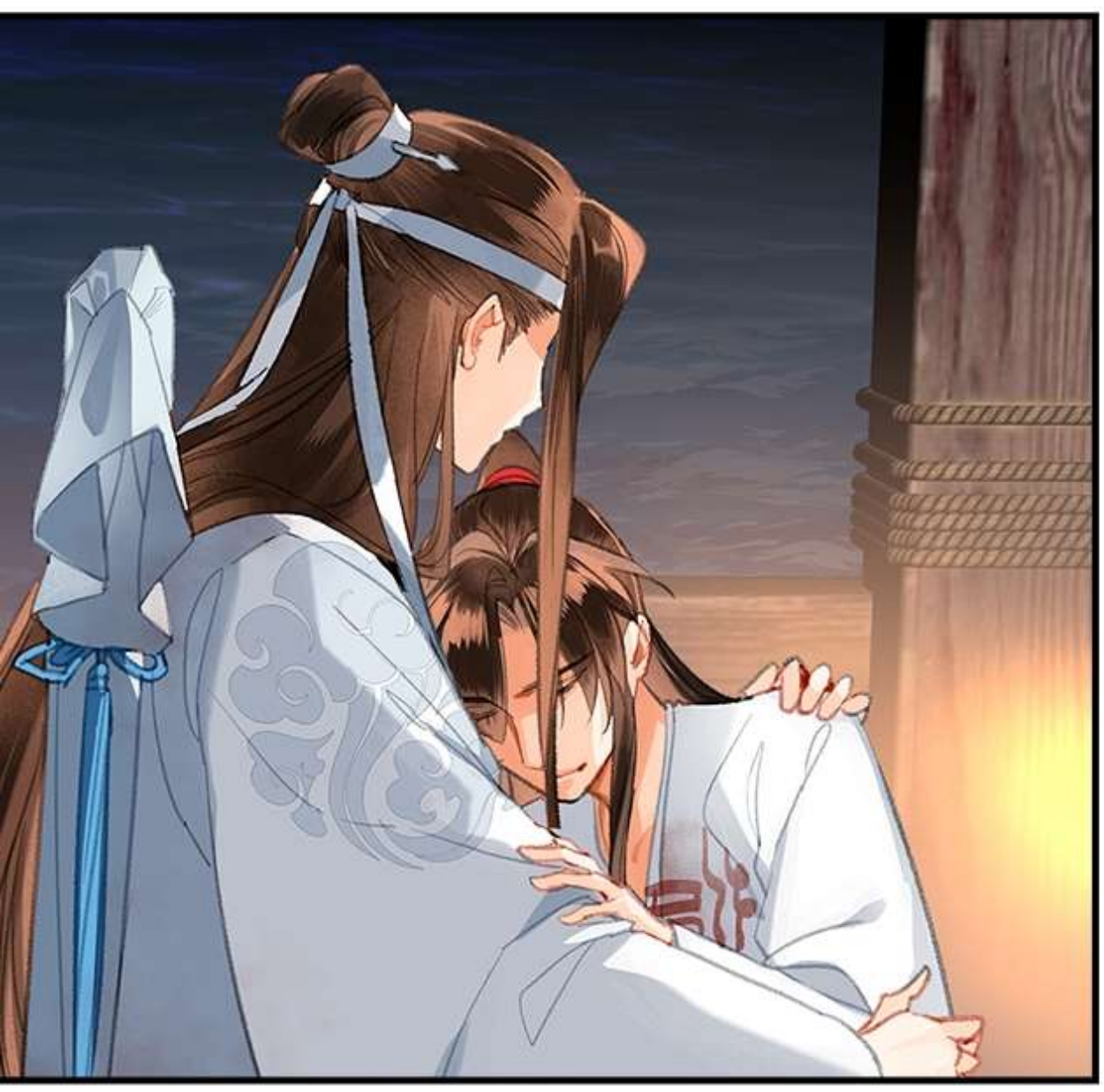

ฟุบ
!!

ผลัน

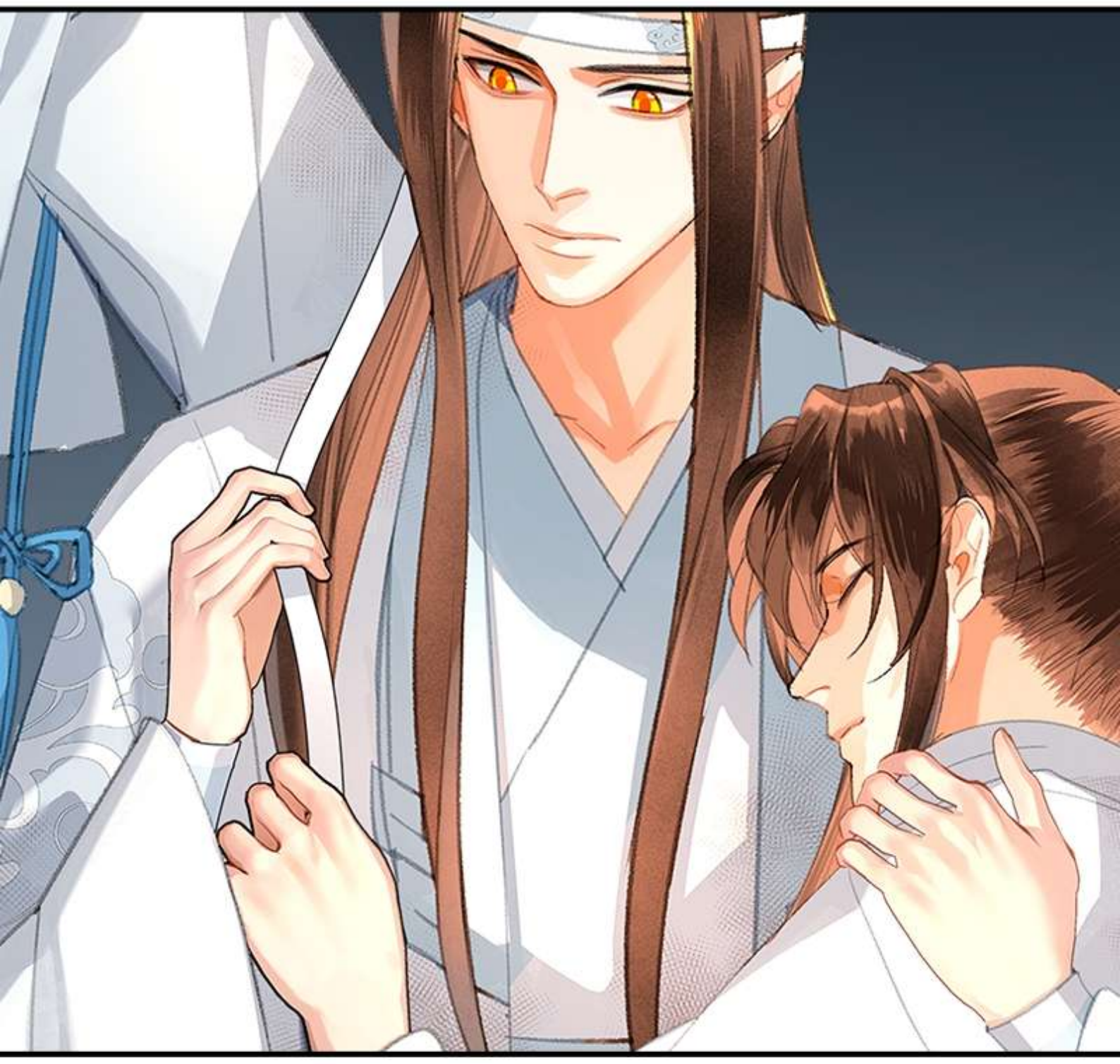

ดึงไม่ออก

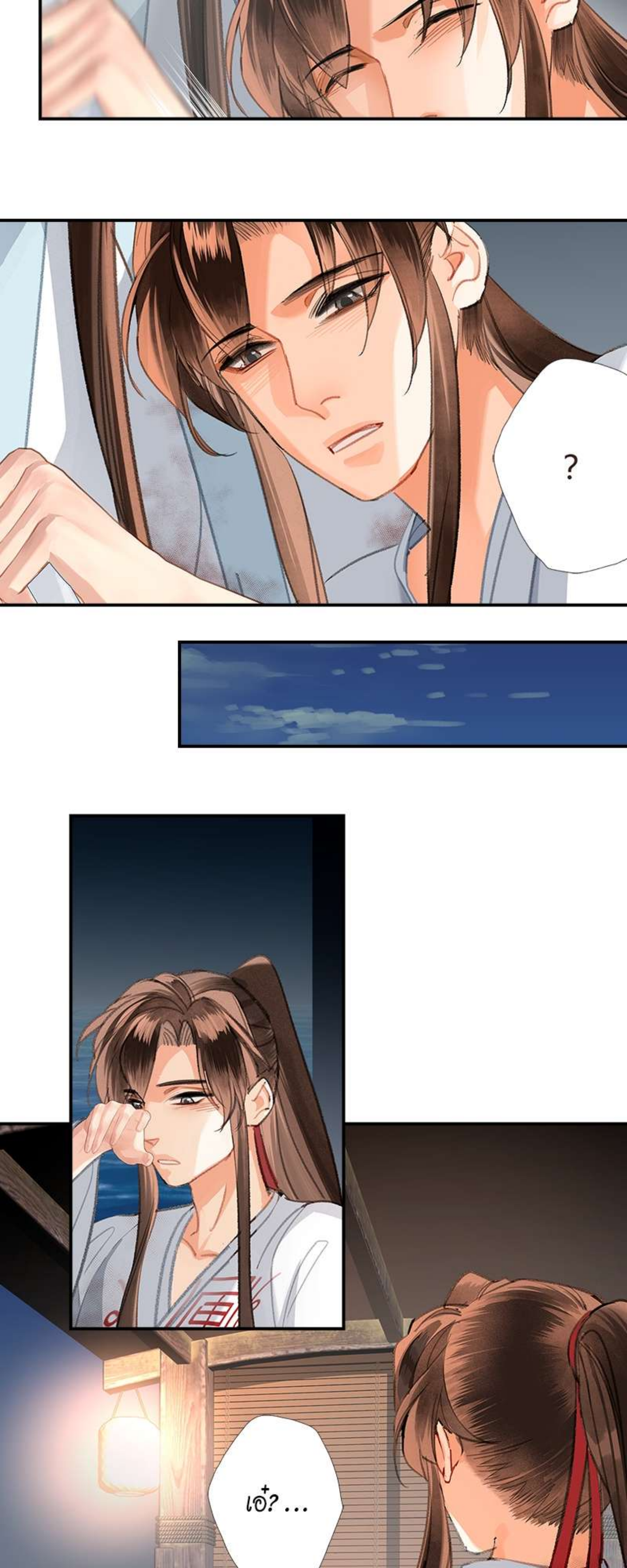
?
เอ๋? ...

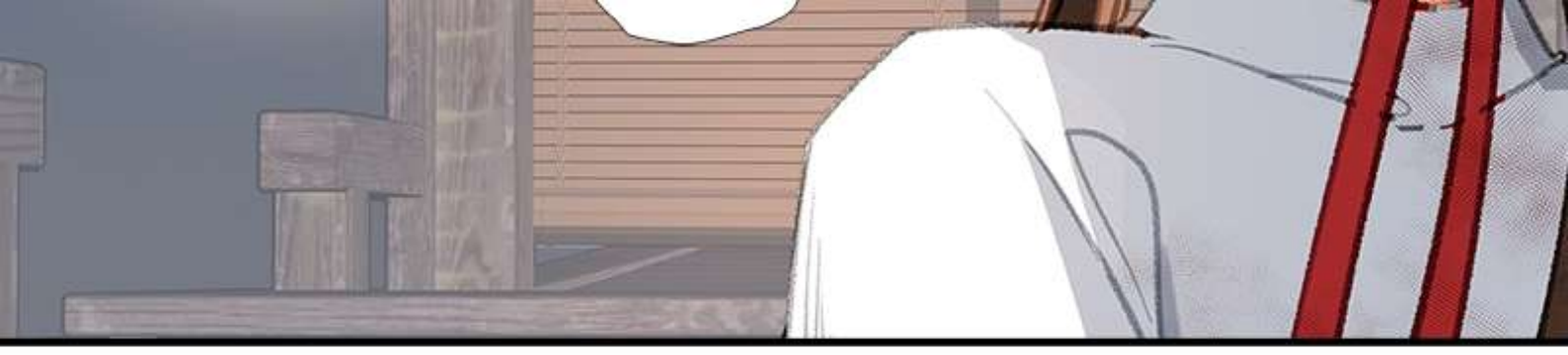

นี่ หานกวงจวิน
เมื่อครู่ข้าเป็นลมหรือ?

ใช่

ผ้าคาดหัวของเจ้าล่ะ?

หืม เกิดอะไรขึ้น?
ทำไมมันถึงมาอยู่ในมือข้าได้?

ที่จริง ต้องขอโทษเจ้าด้วยนะ
ข้าชอบกอดอะไรไว้เวลานอนน่ะ

แล้วยังชอบคว้าของมั่วซั่วด้วย ขอโทษทีนะ อะ คืนให้เจ้า

ไม่เป็นไร

ไม่คิดเลยว่า
แค่เซนิดหน่อยแล้ว
เขาจะเข้ามาประคองเร็ว
ขนาดนั้น
ทำเอาข้าอายจน
ไม่กล้าลืมตามาบอกเลยว่า
“เจ้าไม่ต้องทำถึงขนาดนี้ก็ได้
ข้ายืนเองไหว”
พรูด

เฮ้อ
หลานจ้านคนนี้นี่นะ
...รู้เช่นนี้ ข้าไม่ตื่นขึ้นมา
หรอก
ข้าจะเป็นลมต่อไป
จะได้อยู่ในอ้อมกอดของเขา
ตลอดทาง